

Løvig Simonsen (S):

Jeg udtrykte jo håbet om, at der ville være et flertal i Folketinget, der var enig i vort beslutningsforslag, og jeg vil da sige, at vort håb ikke blev gjort til skamme. Jeg vil gerne sige tak til alle, der har været heroppe, fordi de har været enige i intentionerne. Det tager jeg som udtryk for – på baggrund af de debatter, vi har haft ikke mindst i år, hvor vi har taget affaldsproblematikken op – stigende erkendelse dels af problemets omfang, dels af, at der skal andre løsninger til end dem, vi måske først havde fået øje på.

Jeg er især glad for, at ministeren var enig i intentionerne. Som jeg gjorde opmærksom på, står der i ministerens redegørelse, at det skal være et væsentligt element. Vi har diskuteret ordet »væsentligt« nogle gange i miljøudvalget, og jeg har altid opfattet »væsentligt« som i hvert tilfælde over 50 pct., så vi kan jo sige, at vi går den rigtige vej, hvis det er det, der ligger i ordet væsentligt i denne forbindelse.

Ministerens var inde på to ting, som jeg gerne vil kommentere. Den ene var de muligheder, der allerede ligger i § 8, men som nu kunne udvides til andre områder. Og så var der den myndighed, som genanvendelsesrådet allerede har i dag. Det, jeg gerne vil frem til, er jo, at man også kan gå uden om genanvendelsesrådet, når det drejer sig om rene teknologi, hvis man finder det nødvendigt.

Jeg er ikke så bange for, som hr. Leif Hermann gav udtryk for, en offentlig produktion. Ministeren står jo som ansvarlig for et af de områder, der har en offentlig produktion, nemlig skovstyrelsen. Det drejer sig om flis, gavtræ og mange andre ting. Hvis vi ser på den kommunale sektor, så har vi også set det i mange genanvendelsesprojekter, affaldsplanlægning, affaldsdeponering. Det er jo kommunale projekter, der kører, så det kan vi ikke være bange for, hvis – jeg siger udtrykkeligt hvis – private firmaer ikke var interesserede, fordi det ikke var økonomisk rentabelt for dem.

Jeg ved godt, at ministeren gentagne gange siger, at det ikke er så godt med påbud; vi skal sådan prøve at tale til deres bedre jeg. Det vil vi også gerne, men mon ikke vi alle har erkendt – også hr. Svend Åge Petersen var inde på det – at i et så kompliceret samfund som vores skal der være nogle styrings-

mekanismer. De styringsmekanismer skal vi selvfølgelig have op at stå ud fra de holdninger og forudsætninger, den erkendelse og viden, vi har. Og det er bl.a. det, vort forslag går ud på.

Det var den ene side af sagen. Jeg tror ikke, vi undgår at tage nogle styringsmekanismer i brug. Ministeren vil kalde dem påbud, jeg vil faktisk kalde dem logiske konsekvenser af den holdning, vi har: at vi skal have et bedre miljø.

Det andet spørgsmål, som ministeren var inde på, var, at det jo også var lidt vanskeligt at skulle til at sige, at det og det produkt vil vi ikke have. Hvor er vi så henne, når det skal deponeres, så det ikke behandles miljømæssigt uforsvarligt? Så må vi jo tage en afgørelse og udelukke det produkt. Det er måske imod en liberalistisk holdning, men på den anden side har vi erkendt, at vi virkelig har nogle stoffer, som vi har problemer med. Jeg kunne bare nævne vores plasticprodukter f.eks. Her har vi jo erkendt, at det var en gal vej, indtil vi kom ind på, at vi skulle bruge andre produkter.

Det kommer ganske af sig selv efterhånden, men vi er bange for, at hvis vi skal vente, så kommer vi til at vente for længe. Og imens dør horsemor. Så det, der skal til, er også et politisk pres, både på private virksomheder og på kommunerne. Vi må sige: kære venner, I kender det jo godt, lad os så komme i gang! Og det er derfor, vi ønsker disse ting.

Jeg forstod ministeren sådan – det behøver ministeren såmænd ikke komme herop og bekræfte – at det forslag, vi er kommet med her, vil indgå i ministerens overvejelser om de ting, der skal foregå, når vi får denne handlingsplan. Og det vil vi selvfølgelig følge op.

Som også fru Anne Grete Holmsgård var inde på, kom vi jo sent i denne samling med forslaget, og vi forventer selvfølgelig ikke, at vi får tid til at færdigbehandle det. Men vi mener, vi får tid til at stille de spørgsmål, der skal til for at klare det op. Og så kan vi tage det med til næste år, således at vi er sikre på, at vi får bred enighed om, hvad der skal puttes ind, og på hvilken måde vi skal styre tingene.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg ingen ønsker har om at falde ministeren om halsen,